

syn til Forstaaelsen af en af Lovforslagets Bestemmelser. Da den højtærede Minister imidlertid ved sine Udtalelser bekræftede, at den Opfattelse, som jeg udtalte, maatte være Meningen med Bestemmelsen, har jeg ikke fundet Anledning til at stille noget Ændringsforslag.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Paragraffer (se Tillæg C. Sp. 255—56) og dets *Overgang til 3die Behandling*

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Forordning af 8. Juni 1839 indeholdende nærmere Bestemmelser angaaende fremmedes Handelsberettigelse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4695—96).

Sagen sættes til Forhandling.

Holger Petersen: Det foreliggende Lovforslags Fremkomst skyldes fornemmelig Klager fra forskellige udenlandske Regeringer over fremmede handelsrejsendes Behandling her i Landet. Ihvorvel der ikke er nogen Grund til at istemme de kraftige Udtalelser, som man baade fra engelsk og fra tysk Side har anvendt om denne Behandling af fremmede handelsrejsende — Englænderne bruge saadanne Udtryk som „very harrassing“, d. v. s. „meget irriterende“, Tyskerne sige „chikanøse“ eller „so ungefähr als wenn man steckbrieflich verfolgt wird“ — blandt andet fordi Indlændinge, der rejse for fremmedes Regning her i Landet, ifølge § 8 behandles nøjagtigt paa samme Maade, kan det dog ikke nægtes, at den Fremgangsmaade, der anvendes, ikke er tidssvarende og absolut bør forandres. Hvor uenig man end kan være indenfor Handels- og Industri Kredse om andre Punkter i Forordningen af 1839, tror jeg at kunne udtale, at alle ere enige om, at de Lempelser, der indeholdes i Lovforslaget, ere af den Natur, at ingen kan have noget imod dem. I Motiverne til Lovforslaget udtales: „I de fleste Lande gaar Strømningen i Retning af — i hvert Fald imod Gensidighed — at lette de for handelsrejsendes Adgang

gældende Regler“ o. s. v., men jeg savner i Lovforslaget en Paragraf om, at Lovens Ikrafttræden er betinget af Gensidighed med de paagældende Lande, der ogsaa have hemmende Bestemmelser for danske handelsrejsende. Jeg skal saaledes nævne, at det overhovedet er forbudt danske handelsrejsende at berejse Slesvig, oven i Købet ved en Lov af temmelig ny Dato.

En Mærkelighed ved Lovforslaget er, at man ophæver Forordningens § 7 og derved yder den fremmede handelsrejsende Lempelser med Hensyn til Adgangsbeviset, men § 8, der er en Pendant til § 7 og gælder for Indlændinge, der falbyde Varer for fremmedes Regning, lader man blive staaende uforandret og lader altsaa danske handelsrejsende faa en Behandling, som man ikke vil give de fremmede handelsrejsende.

Men min væsentlige Indvending mod det foreliggende Lovforslag er, at dette kun er en stykkevis Ændring af denne forældede Forordning af 1839, og jeg beklager, at man ikke har forelagt et Lovforslag, der omfatter alle Spørgsmaal vedrørende fremmede handelsrejsende. I Grosserersocietetets Komités Handelsberetning for 1906 findes en Skrivelse til Indenrigsministeriet, der behandler denne Sag og udskiller den i tre Dele, nemlig: 1) Bestemmelserne om de handelsrejsendes Legitimation og Kontrollen med denne, 2) Afgiftsspørgsmaalet og 3) Refunderingen af den erlagte Told ved Genudførel af Prøver. Den første Del er behandlet i det foreliggende Lovforslag, men det forekommer mig naturligst, at de to andre Spørgsmaal ordnes samtidig, og at vi faa en samlet ny Lov i Stedet for denne meget forældede. Skal man forhandle med andre Lande om Gensidighed, vil det være absolut nødvendigt, at der forinden foreligger en fuldstændig Lov, der omhandler de af mig nævnte tre Punkter, thi ellers vil der fremkomme Vanskeligheder, naar man maaske senere hen vil skride til en Forhøjelse af Afgiften for fremmede handelsrejsende. Denne Afgift, som nu er 160 Kr. om Aaret, kan der være Anledning til at forhøje til det samme Beløb, som den andrager i Sverige og Norge, hvor den er 100 Kr. pr. Maaned. Og Kontrollen med denne Afgift bør sikkert være mere effektiv, end den er i dette Øjeblik.

Sluttelig skal jeg henlede Opmærksomheden paa § 6 i Forordningen af 1839, som virkelig ogsaa er i høj Grad forældet, og som jeg antager ikke bringes